

Arrest

nr. 236 392 van 4 juni 2020

in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: Op hun gekozen woonplaats bij
advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 februari 2020.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 25 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 wordt Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de bewering als zouden verzoekers in een bloedwraak verwickeld zijn, (ii) verzoekers hoe dan ook niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen, of bij eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, (iii) de door hen neergelegde documenten niet in staat zijn voorgaande te wijzigen, en (iv) de gezondheidsproblemen van hun zoon E., waarvoor zij wel degelijk toegang hadden tot de medische zorg in Albanië, niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.1. *Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen.*

Met hun verweer dat verzoeker de tweede vrouw van zijn vader en haar familie nooit ontmoet heeft en dat hij zijn vader na zijn dood evenmin nog om inlichtingen kon vragen, bieden verzoekers geen verschoning noch enige verklaring voor diens onwetendheid hieromtrent. Van iemand die jaren geleden te horen krijgt dat hij in een bloedwraak verwickeld is, mag worden verwacht dat die zich zo uitgebreid mogelijk informeert naar de tegenpartij om zich zo goed mogelijk te vergewissen van een stand van zaken en dus van het risico dat hij loopt, te meer omdat die bloedwraak er hem net toe gebracht heeft

om zijn vaderland te verlaten samen met zijn vrouw en kind. Bovendien heeft verzoeker herhaaldelijk verklaard te zijn geïnformeerd door zijn oudste zus als door zijn neven die hem alles vertelden over de problemen van zijn vader met zijn tweede vrouw (notities persoonlijk onderhoud 28 maart 2019 verzoeker, p. 9-10). De vaststelling dat verzoeker niet weet hoe de tweede vrouw van zijn vader en haar familieleden he(e)t(en) valt niet te rijmen met zijn voorgehouden vrees omwille van een langdurende bloedwraak ten aanzien van deze personen.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekers tevens tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het aantal keer dat verzoeker naar de politie gegaan is om hulp te vragen. In zoverre verzoekers laten gelden dat verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS niet geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, verwijst de Raad naar de toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS die het volgende stelt: "Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd." (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad wijst erop dat het koninklijk besluit van 11 juli 2003 aldus geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. De Raad wijst er ook op dat verzoekers de gelegenheid hebben om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het CGVS aangehaalde tegenstrijdigheden in hun verklaringen, maar in casu niet overtuigen nu zij niet verder komen dan het louter ontkennen ervan. Uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat hij aangegeven heeft maar één keer naar de politie te zijn geweest (ibid., p. 16-17), terwijl verzoekster verklaard heeft dat hij twee of drie keer geweest is (notities persoonlijk onderhoud 28 maart 2019 verzoekster, p. 4). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat verzoekers hun origineel paspoort nooit aan de bevoegde Belgische instanties hebben voorgelegd en verzoeker overigens tegenstrijdige verklaringen heeft over de reden waarom. Door louter te stellen dat dit motief niet relevant is, weerleggen noch ontkrachten zij het vermoeden van het CGVS dat verzoekers hun paspoort doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhouden omdat er hierin mogelijks informatie, zoals eerdere reizen of eerdere verblijfplaatsen buiten Albanië, staat die niet met hun op het CGVS afgelegde verklaringen overeenstemmen.

De loutere verwijzing naar algemene informatie aangaande bloedwraak waaruit onder meer blijkt dat het noorden van Albanië het meest door bloedwraak getroffen wordt, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

3.3.2. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoekers hoe dan ook niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen, of bij eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Het betoog in voorliggend verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoekers aangehaalde informatie is immers minder actueel dan de informatie waarop de analyse van de in Albanië voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden is gesteund, namelijk de COI Focus "Albanië: Algemene situatie" van 27 juni 2018 en "Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State" van 29 juni 2017. De selectieve verwijzing naar de informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, kan voorgaande appreciatie evenmin ombuigen. Verzoekers slagen er dan ook niet in aan te tonen dat de informatie waarnaar in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bovendien dient benadrukt dat verzoeker slechts één keer naar de politie is gestapt in zijn wijk en dit reeds twee jaar geleden (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 16). Zoals blijkt uit de pertinente vaststellingen gedaan in de bestreden beslissing, en die door verzoekers niet worden weerlegd, brengen verzoekers hiertoe geen verschoningsgronden aan. Verzoeker ging evenmin naar een ander kantoor om het in zijn ogen gebrekkige politieoptreden aan te kaarten noch deed hij beroep op andere

beschermingsmaatregelen (ibid., p. 17-18). Het doel van een klacht bij de politie is nochtans het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Verzoekers tonen niet aan dat de overheid in hun land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

3.3.3. Wat betreft de in de bestreden beslissing motieven omtrent de overige door verzoekers neergelegde documenten evenals de gezondheidsproblemen van hun zoon E., stelt de Raad vast dat deze motieven door verzoekers in hun verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, hebben de verzoekende partijen voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit hebben de verzoekende partijen een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 25 mei 2020 verzetten verzoekende partijen zich tegen de behandeling van de procedure op grond van een loutere schriftelijke procedure zonder de mogelijkheid om te worden verhoord en zijn zij van mening dat deze procedure artikel 3 en 13 van het EVRM, artikel 47 van de Handvest van de grondrechten van de Europese unie evenals artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet schendt.

De Raad benadrukt dat verzoekende partijen met onderhavige procedure beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. Verzoekende partijen hebben middels de pleitnota gebruik gemaakt van de mogelijkheid om hun opmerkingen te formuleren op de in de beschikking van 17 januari 2020 opgenomen grond en hebben deze voorgelegd aan de Raad. Er kan niet worden ingezien in welke zin het feit dat deze opmerkingen schriftelijk worden geformuleerd in plaats van mondeling, een beknutting van hun rechten vormt. Verzoekende partijen tonen derhalve niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren van dit argument.

Verder kan niet worden ingezien noch wordt dit door verzoekende partijen aangetoond op welke wijze het recht op gelijke behandeling geschonden wordt. Dit beginsel vereist immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418). Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoekende partijen met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is *in casu* niet het geval. Immers, alle partijen die voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 gevraagd hebben om gehoord te worden, waaronder ook verzoekende partijen, werden uitgenodigd om met toepassing van artikel 3, zesde lid van voormeld bijzondere machtenbesluit een pleitnota over te maken binnen de 15 dagen na de verzending van de beschikking teneinde ook in deze crisisperiode en in de moeilijke werkomstandigheden, rechtsbescherming te kunnen bieden met voldoende aandacht voor de rechten van verdediging.

Klaarblijkelijk ligt geen schending voor van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, artikel 47 van het bovengenoemd Handvest en de artikelen 3 en 13 EVRM.

3.2. Verder volharden verzoekende partijen in hun vluchtrelaas en hernemen zij bepaalde argumenten zoals ontwikkeld in het verzoekschrift. Zij vullen hun argumentatie aan door onder verwijzing naar arrest nr. X van 17 oktober 2017 van deze Raad te stellen dat twee personen een situatie duidelijk niet op dezelfde manier beleven en dat men noodzakelijkerwijs tegenstellingen zal noteren bij het verhoren van twee personen op verschillende momenten. Verzoekende partijen benadrukken dat rekening dient te worden gehouden met de algemene context in Albanië en dat verwerende partij zich tijdens haar onderzoek niet kan beperken tot het noteren van de onduidelijkheden in de verhoren van verzoekers, zonder zich zelfs vragen te stellen over de algemene context in Albanië. Verzoekende partijen verwijzen nog naar arrest nr. X van 23 november 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en geven aan dat zij in het kader van hun beroep voldoende aantonen dat de veiligheid in Albanië problematisch was.

De Raad wijst er op dat verzoekende partijen met het summier hernemen van bepaalde argumenten zoals uiteengezet in het oorspronkelijk verzoekschrift en deze vervolgens aan te dikken door te verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet vermogen afbreuk te doen aan voormelde in de beschikking opgenomen grond. Dient overigens hernomen dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
dhr. K. CUYKENS,

kamervoorzitter,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M.-C. GOETHALS